

Bespreking: Guus van der Veer

Dave Mossing: 'Glimlach van boven' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2013, ISBN: 9789048430208. (Schizofrenie/Suicide/PO/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

In dit boek van 215 bladzijden vertelt de schrijver over het leven met zijn schizofrene moeder. Het is een zeer toegankelijk en openhartig verhaal.

Over de schrijver:

Dave Mossing (1973) woont met zijn vrouw Nanette en labrador Bix in Amersfoort. Hij werkt in de beveiliging. In zijn vrije tijd is hij krachttrainer en doet hij mee aan de Highland Games.

Korte beschrijving:

Dave Mossing doodde op 3 februari 1995 zijn schizofrene moeder. Dit deed hij op haar verzoek en hij heeft er nooit een seconde spijt van gehad. Integendeel, Dave is er ten diepste van overtuigd dat hij haar de rust heeft gegeven waarnaar ze iedere minuut van haar chaotische leven verlangde. In dit boek vertelt hij zijn levensverhaal, vanaf zijn kleutertijd tot en met de periode in de gevangenis waar hij na de dood van zijn moeder terecht kwam.

Wat viel op:

Het boek is zo geschreven dat je als lezer alles gaat meebeleven.

Citaten:

Pag. 16: "Af en toe doet ze ook rare dingen. Ze spreekt bijvoorbeeld zwervers aan op straat. Ik schaam me dood als ze weer staat te praten met iemand die eruit ziet als Swiebertje. Ze zien er raar uit, ze stinken naar alcohol en ze praten veel te hard. En dan gata mijn moeder ook nog een shard praten, waardoor andere mensen met een grote boog om on heen lopen. Ik sta er dan bij met een rooie kop en kijk naar de grond. Ik probeer altijd te doen alsof ik er niet bij hoor, maar dat mislukt meestal, want dan roept mijn moeder mijn naam en moet ik mezelf voorstellen. Soms staat ze wel een uur te ouwehoeren met zo'n zwerver."

Pag. 21: "Nu ik zeven jaar ben, krijg ik steeds meer in de gaten dat mijn moeder een beetje apart is. Ze spreekt vreemde mensen aan op straat en neemt ze soms zelfs mee naar huis. Ze heeft met iedereen medelijden. Als ze een dode vogel ziet liggen, neemt ze hem mee naar huis. Dan krijgt hij daar een uitgebreide begrafenis, waar ze nog bij staat te huilen ook. (..) Vriendjes neem ik maar niet mee naar huis. Je weet tenslotte maar nooit wat je thuis aantreft."

Pag. 133: " 'Weet je hoe vernederend het is, Dave, als ze je vastbinden op een bed?' zegt ze met angstige ogen. 'Ze laten je gewoon in je eigen plas liggen. Je kan schreeuwen wat je wilt, maar er komt niemand. En als je te lang blijft schreeuwen, duwen ze gewoon een injectie in je been, zodat je in slaap valt. In de cel naast mij hoorde ik dag en nacht gejam van een volwassen kerel'. (..) 'Ik verlang naar rust. Ik ben zo moe van dit leven'.

Pag. 171: “Jos ligt op de intensive care. Ze hebben haar maag leeggepompt en ze is nog steeds buiten bewustzijn (..) Normaal gesproken ben je blij als iemand buiten levensgevaar is, maar ik ben helemaal niet blij, verre van zelfs. Jos is duidelijk klaar met dit leven. Haar hele leven is een puinhoop. Niets kan ze goed doen, zelfs zelfmoord plegen lukt haar niet. Alles wat ze doet loopt uit op mislukking na mislukking. Maar dit keer is het mijn schuld”.

Recensies/Extra:

Zie: <http://www.bol.com/nl/p/glimlach-van-boven/9200000018825652/>

“Dit boek kan ik iedereen aanraden. Hoe een klein jongetje zich verantwoordelijk voelt voor zijn schizofrene moeder. De trouw aan zijn moeder en zorg voor zijn broertje en zusje zijn bijzonder. Dit waargebeurde verhaal haalt al je gevoelens naar boven. Geen enkel kind zou dit mee moeten maken. ik heb het boek in etappes gelezen. Het was soms gewoon te veel.”

Zie ook:

<http://www.studiomaxlive.nl/uitzending/studio-max-live-maandag-14-april-2014>
en

<http://goudmijnradio.kro.nl/seizoenen/2013/afleveringen/13-09-2013>